

FOTO MICHAEL DANDRIEUX

Fra kedsomhed til henrykkelse

Festen tjener intet formål, men er ikke desto mindre dyrebar.

AF STÉPHANE HAMPARTZOUMIAN

Der findes ingen samfund uden fester. Dette er et antropologisk faktum, noget grundlæggende for alle samfund. Festformerne udvikler sig med tidens gang. De udstiller den sociale forfatning. Det er som tegnsetningen i en sætning. Tilsyneladende er den til ingen nytte, men fjerner man den, så går meningen tabt. Festen tjener til at skabe social effervescens [se boksen på side 59]. Denne sikkerhedsventil er en tid med intens samvær. Det er det eneste tidspunkt, hvor samfundet manifesterer sig via sved og fysisk kontakt. Festen viser samhörigheden i krop og handling.

Fællesskabet åbenbarer sig for sig selv gennem festen. Her manifesteres ønsket om at gå ud over sig selv og finde et større VI. Der er en æstetik forbundet med denne fælles bevægelse, som udtrykker det dionysiske og det apollinske. Der er ritual og organisation, beruselse og en form for henrykkelse, som ikke lader sig organisere. Sociologen Emile

Durkheim har beskrevet festen som "reguleret tumult". Overskridelsen er essentiel. Festen er knyttet til ødselhed og det hellige. Man "indbyder" til fest. Dens mål er ikke at producere, men at ødelægge. Den er en fornærmelse mod vort samfunds økonomiske orden.

Jeg anser teknofesten for at være en perfekt illustration af nutidens sociale effervescens. Disse forbudte festritualer, forvist til steder uden for byerne, er præget af foreningen af den nyeste teknologiske udvikling og det mest arkaiske ønske om at være sammen. Teknofester finder sted på ikke-steder. Der skal tomhed til, for at det hellige kan manifestere sig, præcis som i en kirke. Det er en illegal og mystisk fest, hvor man frigør sig fra sin sociale identitet. I mudder og mørke må man indvillige i at aflægge sig sine sociale markører. Den uafbrudte dans og indtaget af rusmidler fører til trancen, denne træden ud af sig selv, som bringer minder om ældgamle traditioner. Men teknofesten tillader ikke at organisere den

social fusion. Det er en radikal og ekstrem mekanisme, som sørger for fusionens fiasko, som beskytter os imod den. I denne kollektive vellyst over det kollektive svinder fusionen, når musikken stopper.

Festen fremstår som en metafysiske trøst. Den tjener intet formål, men er ikke desto mindre dyrebar. Festens modsætning er kedsomheden og melankolien i en tidsalder, hvor trætheden over sig selv er fremherskende. Feststrangen hænger sammen med melankolien. Individets identitet formes af det smertelige tab af fællesskabet, og festen får individualiteten til at eksplodere. Den forvandler kedsomheden til henrykkelse. Man slår egoet ihjel i kraft af fællesskabet. Men fester har ikke monopol på effervescensen. Den kan opstå under en strejke, til en demonstration og under gadeoptøjer, som dem man kender fra de parisiske forstæder. ■

Oversættelse og redigering: Sébastien Tutenges. Hampartzoumian har studeret under Michel Maffesoli på CEAQ ved Sorbonne Universitet. Han er forfatter til en bog om tekno og effervescens. Denne artikel har været bragt i Cahier d'inspiration janvier 2007, Maison & Objet, Paris.